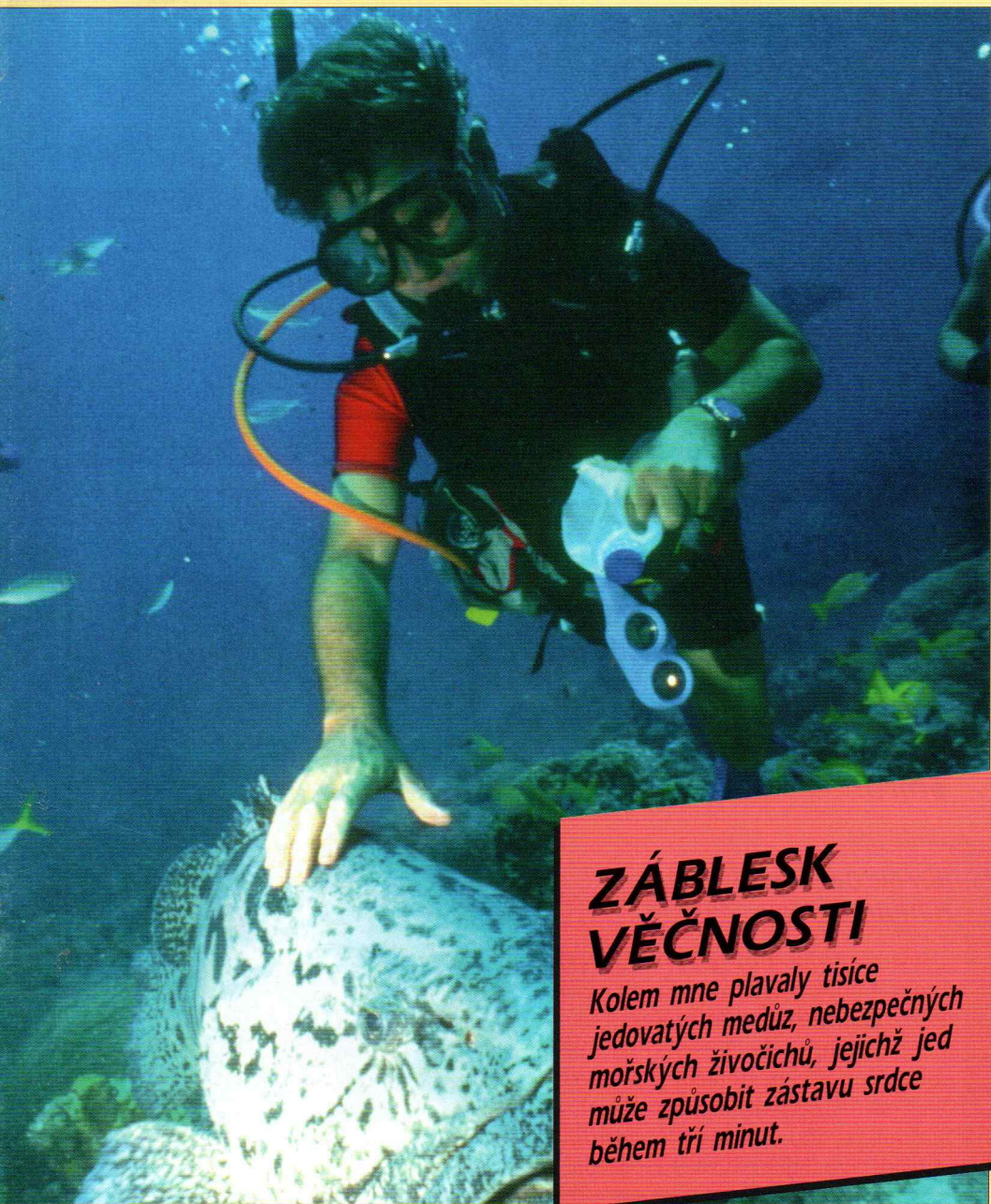

HLAS

ZÁBLESK VĚČNOSTI

*Kolem mne plavaly tisíce
jedovatých medúz, nebezpečných
mořských živočichů, jejichž jed
může způsobit zástavu srdce
během tří minut.*

Záblesk věčnosti

Cestou domů ze svatby svého bratra v jižní Africe se Ian rozhodl navštívit známé na ostrově Mauritijs. Krátká návštěva se změnila v drama, při kterém se Ian ocitl tvář v tvář smrti.

Ian McCormack
Hamilton, Nový Zéland

Blýskání na obloze osvětlovalo temné bouřkové mraky, které se objevily nad horizontem moře. „Nikdo mě nepřinutí, abych se v takovém počasí jel někam potápět“, pomyslel jsem si. Tázavě jsem se podíval na Simona, svého mauritijského přítele, míšence původních obyvatel a Francouzů.

Ian a Jane McCormack

Simon pokrčil rameny. Jeho nabídka na podmořskou výpravu stále platí. Nechápal jsem sice jeho bezstarostnost, ale vysvětlením, že nás bouřka mine mě přesvědčil.

Nakonec jsem s výpravou souhlasil, protože mi přišlo hloupé podceňovat člověka, který má tomto směru daleko víc zkušeností než já. Simonovo nadšení a jistota dávaly záruku, že to bude opravdu stát za to. Útes, ke kterému jsme se jeli potápět, byl od nás vzdálený asi devět kilometrů podél břehu zálivu a bylo to neskutečně krásné místo. Kolem jedenácté večer už sedělo pět členů naší výpravy ve člunu a veslovali jsme tím směrem.

Laguna byla blízko útesu, asi kilometr od hlavního ostrova. Jeli jsme se potápět na místo, kde hrana útesu spadá téměř kolmo do moře. Chlapec, který vesloval, zůstal v lodi. Pod hladinou jsme se omylem se Simonem rozdělili a vydali jsme se každý jiným směrem.

Natáhl jsem ruku v ochranné rukavici k živočichu podobnému sépii. Proklouzl mi mezi prsty jako žele. Bylo to zvláštní – nikdy jsem nic podobného neviděl. Najednou jsem v pravé ruce ucítil prudkou bolest, jako kdybych strčil ruku do zásuvky a stál přitom bosýma nohama v mokru. Podíval jsem se na svou ruku, čekal jsem tam nějakou ránu nebo krev, ale všechno vypadalo normálně, až na pomalé záškuby.

Chtěl jsem ještě nacytat pár krabů než se vrátím na loď. Chlapec na lodi bude vědět, co to bylo. Koutkem oka jsem zahlédl další dvě medúzy, ale nevěnoval jsem jim pozornost. A v tu chvíli znovu stejná bolest. Uvědomil jsem si překvapeně, že tu bolest působí medúza.

V kurzu plavčků jsem se učil, že některé druhy medúz jsou prudce jedovaté. Rozrazil jsem hladinu a zalapal po dechu. Obloha se mezitím zatáhla bouřkovými mraky a bylo těžké najít cestu zpět k útesu, kde kotvila loď. A znovu. Další žahnutí a prudká bolest.

Plaval jsem těsně pod hladinou k útesu a ve světle baterky jsem dole pod sebou uviděl celé mračno podobných medúz. Trvalo věčnost, než jsem se dostal k lodi a našel Simona. Těsně před tím, než jsem začal šplhat na loď, jsem před sebou uviděl další medúzu. Napřáhl jsem ruku, abych si chránil obličej a medúza mi sežehla hřbet ruky.

Ruka mi strašlivě otekla.

Vyšplhal jsem na útes. Na místech, kde se jí dotkla chapadla medúz, byla ruka posetá puchýři. Simon ke mně přišel celý udivený, co mě to ve vodě tak vyvedlo z míry. Když uviděl mojí pravačku, vytřeštil s úděsem oči. „Kolik jich bylo?“, zašeptal, neschopný zakrýt svoje zděšení.

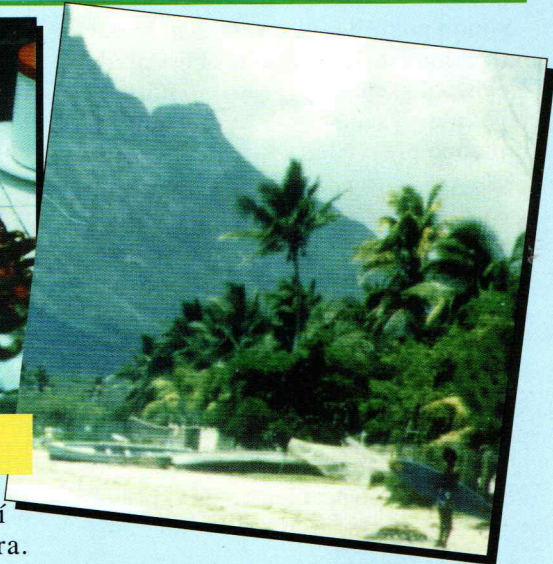
„Myslím, že čtyři“, odpověděl jsem. „Takové průhledné?“ „Ano“, odpověděl jsem zmatený jeho otázkami. „...Stačí jen jedna a...“ přejel si prstem po krku. Byl k smrti vyděšený a panika se teď začala zmocňovat i mě.

Nemohl jsem teď rukou už ani hnout, a tak mě ostatní museli doslova vléci vodou zpátky na loď. Položili mě dovnitř a chvatně poručili chlapci, aby mě co nejdříve odvezl zpátky.

Přirazili jsme ke břehu. Chlapec mě vytáhl na cestu a tam mě nechal být. Vrátil se na loď dřív, než jsem ho mohl

Vzpomínka na Mauritiis

zastavit. Zakřičel na mě, že se vrací zpátky na útes pro svého bratra. Musel jsem se nějak dostat do nemocnice vzdálené 18 kilometrů. Cesta byla nejspíš jednou z těch nejméně používaných na celém ostrově, zvláště teď, o půlnoci. Jed začal účinkovat, chtělo se mi spát a upadl jsem na zem.

„Jestli zavřeš oči, už se nikdy neprobudíš“ promluvil ke mně zřetelně jakýsi hlas. Setřásl jsem ze sebe ospalost, která mě už málem přemohla, a uvědomil jsem si, že pokud se nedostanu do nemocnice, bez protilátek zemřu.

Přinutil jsem se vstát a v bolestech jsem se potácel po cestě. O několik set metrů dál stál u silnice hotel. Před vchodem parkovali místní taxikáři. „Můžete mě, prosím vás, odvézt do nemocnice?“, zasténal jsem. „Kolik dáš?“, zeptali se mě. Musel jsem jim říci, že nemám žádné peníze.

„Ty ses zbláznil“, zasmáli se a přestali se o mě zajímat. „Jseš ochotný žebrat o svůj život, Iane?“, ozval se znovu ten hlas. Padl jsem na kolena a prosil se vztaženýma rukama, aby mě

odvezli do nemocnice, jinak že zemřu.

Viděl jsem, jak se dva z nich se smíchem vzdalují; ten nejmladší se nade mnou nakonec slitoval a rozhodl se, že mi pomůže. Naložil mě do auta a vyjeli jsme. V polovině cesty si to nakonec rozmyslel, zastavil před turistickým letoviskem, otevřel dveře od auta, vystrčil mě ven a ujel.

Ležel jsem tam na zemi a došlo mi, jak krutý je svět, ve kterém žiju. Doplazil jsem se ke vchodu, napůl už v bezvědomí. „Co se ti stalo Iane? Jsi opilý, nebo co? Byl to Daniel, jeden z mých známých, se kterými jsem tu často popíjel. Když uviděl mojí ruku, zdvihl mě a zmizel uvnitř v baru. Číňan, kterému bar patřil, tam s několika dalšími lidmi dopíjel poslední sklenku toho večera. Majitel baru někam odpěchal a ostatní se vrátili ke svým sklenicím. Prosil jsem je, aby mě odvezli do nemocnice, ale odmítli s tím, že musím počkat na záchranku.

Když přijela sanitka byl jsem už na-prosto ochromený, v kostech začala

působit nekroza. Cestou do nemocnice mi před očima přeběhl jako záblesk celý můj život. V Boha jsem nevěřil – teď jsem však umíral a nevěděl, co přijde potom. Před očima jsem měl svoji matku, jak se modlí a povzbuzuje mě, abych volal k Bohu. Byla jediným křesťanem v rodině. Nevěděl jsem co říci, a tak jsem volal: „Bože, jestli jsi, pomoz mi modlit se“. V tu chvíli mi přišel na mysl Otčenáš. Poprvé jsem se modlil opravdu ze srdce a odevzdal se Ježíši. Hned jsem věděl, že musím odpustit těm taxikářům i Číňanovi z baru.

Přijeli jsme do nemocnice. Sestra mi dvakrát zkoušela změřit tlak, ale nenašla už tep. Doktorů se mě snažili zachránit antitoxinovými a povzbuzujícími injekcemi, ale bez zjevného úspěchu.

Vypadalo to, že jsem mrtvý. Čtvrt hodiny jsem prý nejevil známky života.

Patnáct minut jsem byl za hranicí smrti.

Ocitl jsem se na velmi temném místě. Nechápal jsem, kde se nacházím, a pokoušel se najít vypínač. Nic jsem nenašel. Zdálo se, jakoby moje ruce procházely dokonce i mým tělem.

Úděsem mě zamrazilo. Slyšel jsem hlasy volající z temnoty, abych byl tiše, že si zasloužím být s nimi v „pekle“. Potom se objevil zářící paprsek světla a vynesl mě s sebou vzhůru. Připadal jsem si jako zrnko prachu přitahované ke slunci.

Prošel jsem bránou a vešel do úzké chodby. Na konci tunelu jsem viděl zdroj toho světla. Zdálo se, že jsem k

němu přitahován neuvěřitelnou rychlostí. Světlo bylo najednou všude okolo a naplňovalo mne pocitem životadárného tepla a útěchy. Potom přišla vlna působící pokoj a za ní vlna čisté radosti. Ocitl jsem se na druhé straně tunelu, odkud to oslňující světlo a moc vycházely.

Z prostředku té záře promluvil hlas, jakoby tam někdo stál. „Chceš se vrátit zpět, Iane?“ Přemýšlel jsem, kde to jsem, jestli to není nějaký bizarní sen. Ohlédl jsem se přes rameno, kde byla moje nemocniční postel. Nakonec jsem odpověděl: „Nevím, kde jsem, ale jestliže už nejsem ve svém těle, tak se chci vrátit“. Hlas řekl: „Jestli se chceš vrátit, musíš žít v novém světle.“ Před očima jsem uviděl slova: „Bůh je světlo a není v něm žádná temnota.“ Nikdy jsem nečetl Bibli a ani jsem tehdy nevěděl, že je tam něco takového psáno /1.Jan 1:5/. Pochopil jsem, že ke mně mluví Bůh.

Ví, o čem přemýšlí ještě než promluví. Určitě ví o všem zlém, co jsem kdy udělal. Měl jsem pocit, jako bych tu stál nahý a zachtělo se mi vrátit se do temnoty, kam patřím. Začal jsem ustupovat zpět a v tu chvíli mnou prošla vlna světla – čisté, dokonalé lásky. Je možné, že by mě Bůh mohl milovat? Bral jsem jeho jméno nadarmo, žil nečistým životem, nebyl jsem dobrý člověk. Přívaly lásky, která si neklade žádné podmínky, pokračovaly i přes to, čím jsem byl vinen, a já jsem nemohl zadržet pláč. Bylo to ohromné – věděl jsem, že mi Bůh úplně odpustil a přijal mne takového, jaký jsem.

Když jsem přišel blíž, byl to ten nejúžasnější pohled, jaký jsem kdy viděl. Stál tam člověk nepodobný nikomu, koho jsem kdy znal. Byl oblečen v zářícím oděvu, měl bosé

nohy. Vztáhl ke mně ruce, jako kdyby mě vítal. Jeho tvář zářila jako slunce. Přivaly lásky vycházely z jeho bytosti.

Potom ustoupil stranou a já spatřil výjev z nějakého jiného světa. Zelené pastviny, louky porostlé květinami, hluboké lesy, křišťálově čisté bystřiny, strmé hory a nad nimi modré nebe. Když jsem se zadíval pozorněji, viděl jsem, že celá ta neporušená krajina je prostoupena tím světlem. Věděl jsem, že zde jsem doma.

Již jsem se chystal vykročit do tohoto nového světa, ale byla zde dosud nezodpovědná otázka: „Ještě pořád se chceš vrátit?“ Neměl jsem ke komu vrátet. Byl jsem připraven rozloučit se s tím krutým světem, kde jsem žil, ale představil jsem si svojí mámu, jak se za mě každý den modlí, jak se mi snaží pomoci. Nedozvěděla by se o tom, jak jsem se na cestě do nemocnice modlil a moje smrt by jí utrápila. Odpověděl jsem: „Chtěl bych zpátky.“

Věděl jsem, že až se vrátím, budu na svět hledět Božíma očima – jeho láskou, pokojem, radostí a odpuštěním. Jinak, než jak jsem svět viděl dosud. Viděl jsem obraz svojí rodiny a tisíce a tisíce dalších lidí. Ptal jsem se, kdo jsou ti lidé a Bůh řekl, že mnoho z nich by nemělo možnost se o něm dozvědět, kdybych se nevrátil.

Odpověď na mojí otázku, jak se mohu vrátit, zněla: „Skoň hlavu, synu, a ucítíš, jak se vrací zrak do tvého oka – teď oko otevři a dívej se“. Byl jsem zpět ve svém těle na nemocniční posteli, pravou nohu nataženou vzhůru, kde ji držel lékař, který se před tím snažil zachránit můj život. V ruce držel nějaký ostrý nástroj, kterým se mi snažil propíchnout kůži na chodidle.

Byl překvapený, když uviděl, že se na něj dívám. Myslel si, že se dotkl nějakého nervu a mrtvola sebou pohnula.

Snažil jsem se pochopit, co se to stalo – byl to opravdu Bůh? Když jsem o tom přemýšlel, uslyšel jsem: „Synu, vrátil jsem ti život“. Odpověděl jsem: „Jestli jsi to opravdu ty Pane, pomoz mi, ať vidím i na druhé oko“.

Vrátila se mi síla do krční páteře a mohl jsem otevřít i levé oko. Ve dveřích stálo několik zdravotních sester a nemocničních zřízenců. Zírali na mrtvého, který obživil. Když se naše oči setkaly, málem uskočili leknutím. Vyrozuměl jsem, že jsem byl patnáct minut za hranicí smrti. Té noci jsem se modlil k Bohu, aby mě uzdravil. Učinil zázrak a já mohl odejít druhého dne z nemocnice.

Vyšel jsem ven z nemocnice.

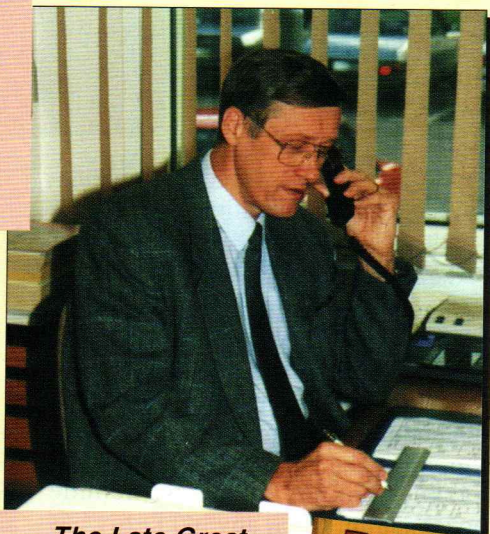
Bůh mi řekl, že chce, abych četl Bibli, jeho psané slovo. Během šesti týdnů jsem ji přečetl úplně celou, od začátku až do konce. Můj život se zcela změnil od té doby, co se mi dal poznat Ježíš Kristus ve svojí slávě.

Poznámka editora: Ian Mac Cormack se zcela uzdravil z otravy způsobené jedovatými medúzami. Setkání s Bohem změnilo jeho život k lepšímu. Náklonnost k alkoholu, drogám a dokonce i ke kouření zcela vymizela. O setkání s Bohem dnes říká, že je to ta nejsilnější věc jakou kdy může muž, žena, či dítě prožít. □

Bůh je naší odpovědí

Zápal plic mě jako dítě málem připravil o život. V zoufalství se moje matka modlila k Bohu a slíbila mu, že když mě nenachá zemřít, budu mu celý život sloužit. Trvalo pak ještě dvacet let, než jsem stejný slib učinil sám za sebe.

Esko Pusa
Tampere, Finsko

„The Late Great Planet Earth“

Při čtení knihy „The Late Great Planet Earth“ od Hala Lindsaye jsem si uvědomil, že bez Ježíše směřuje můj život ke špatnému konci. Po několika letech hledání jsem začal číst Bibli. Přátelé mi řekli, že se Bůh nechává poznat těm, kdo ho hledají. Řekl jsem: „Bože, jestli existuješ, tak tě chci poznat“.

O několik dní později nám na dveře zaklepal dva lidé. Ptali se, jestli se zajímám o duchovní věci. Pozval jsem je dovnitř a dlouho jsme hovořili o Bohu. Několikrát jsem se zúčastnil jejich biblického studia a za nějaký čas jsem vydal vládu nad svým životem Ježíši. O měsíc později se Bohu odevzdala i moje žena.

S pomocí ostatních, kteří se scházeli k pravidelnému studiu Bible, jsme začali poznávat základní věci o Bohu. Studovali jsme Písmo, učili se je nazpaměť a rostli jsme ve víře. Při rozhovorech s lidmi nám Duch svatý často

připomínal verše z Písma, mnohokrát nám dával právě slovo v pravý čas.

Můj vztah k Ježíši byl stále hlubší, věděl jsem, že mu na mě záleží a mohu mu svěřit všechny oblasti svého života. Patří mu moje soukromí i moje podnikání.

Firma, ve které pracuji jako hlavní manažer, se před několika lety dostala

BŮH JE NAŠÍ ODPOVĚDÍ

do vážných potíží. Dvakrát jsem byl nucen uvažovat o propuštění několika zaměstnanců, moje budoucnost byla také nejistá. V té chvíli jsem vše vložil do Božích rukou. Přišel jsem s návrhy změn v našem podniku, které byly přijaty, a zanedlouho se nám znovu začalo dařit. Dnes už neudělám žádné větší rozhodnutí bez modlitby. Bůh je mi inspirací i v této oblasti mého života.

Pracuji v oblasti marketingu, kde jsem v kontaktu s mnoha lidmi. Při pracovních rozhovorech se zákazníkům dojde často i na jejich osobní problémy. Je to příležitost pomoci jim radou, či modlitbou.

Jsem vděčný Bohu za důvěru našich zákazníků. Bůh nám dává moudrost dělat správná rozhodnutí a pomáhat těm, kteří se na nás obracejí. Před obchodním jednáním se vždy modlím, aby zákazník nepřijímal naši zakázku, pokud pro něj nebude požehnáním. Chci, aby byl každý náš obchod dobrý i pro ty, kdo ho s námi uzavírají. Bůh je mojí odpovědí na otázku, jak úspěšně podnikat.

Mohu také vydat svědectví, že Bůh pečuje o mojí rodinu. Modlil jsem se jednou za svoji nemocnou ženu. Položil jsem jí ruku na břicho a v tu chvíli jsem se neubráníl pláči. Bůh mi ukázal věci, které v mém životě nebyly v pořádku. Modlil jsem se tedy nejprve za svoje nepravosti, potom za svoji ženu. Při modlitbě cítila, jak jí tělem prochází teplo a bolest zmizela. Byla uzdravena.

O podnikatelích plného evangelia jsem poprvé dočetl v knize „Nejšťast-

Esko Pusa a jeho žena Irma

nější lidé na Zemi.“ Kniha mě povzbudila zvěstovat evangelium. Připoměla mi že nejsme zodpovědní za to, jak lidé Krista přijmou, ale za to, že se o něm dovědí.

Se členy FGBMFI jsem se setkal na jejich shromáždění. Byli to obyčejní lidé a Bůh skrze ně jednal neobyčejným způsobem. Modlil jsem se proto, abychom mohli i v našem malém městě vytvořit skupinu obchodníků plného evangelia. Začalo se nás scházet jen několik, modlili jsme se jeden za druhého a nyní už má tamější skupina téměř čtyřicet členů. V současnosti patřím do skupiny FGBMFI v Tampere. I zde Bůh jedná skrze naše modlitby.

Esko Pusa je hlavním manažerem Direct Marketing Company. Několik let byl vedoucím skupiny FGBMFI v Tampere, v současnosti je vicepresidentem FGBMFI ve Finsku. Se svou ženou Irmou mají dvě děti, Heli /25 let/ a Juhu /20 let/.

Opravdový otec

Po smrti mého otce mě matka musela dát do sirotčince, protože se o mě nemohla dobře postarat. Tehdy mi byly tři roky. Až o sedm let později jsem se dozvěděl, že mám v dětském domově ještě sestru a staršího bratra. Dobře jsem zpíval, a tak mě v domově vybrali do pěveckého sboru. Zakrátko jsem zpíval jako sólista ještě ve dvou církevních pěveckých sborech.

Ve čtrnácti letech jsem se rozloučil s dětským domovem i s církví. Další čtyřicet pět let jsem do žádné církve ani nevšel, s výjimkou několika svateb a pohřbů. Život v domově byl tvrdý a krutý, zanechal mi na duši pořádný šrám. Byla ve mně

Terry Roche
Suffolk, Anglie

Foto: Terry a Marina, jejich dcera Gail s vnučkou Marií

hořkost, že jsem byl ošizený o život v rodině, a nespravedlivě jsem z toho vinil svoji matku. Tak se utvářel můj vztah k ženám. Zraňoval jsem je, protože jsem byl zraněn. Využíval jsem je, abych dosáhl svého. Při tom jsem se cítil jako novodobý Don Juan, nebo Casanova.

V osmnácti letech jsem už byl členem Grenadinských gard, hlavně proto, že můj bratr tehdy padl na Sicílii. V uniformě to se ženami bylo ještě snazší. Pokaždé to však skončilo v slzách a v bolesti.

Vnoučata

Tak to šlo několik let, až do doby, než jsem potkal svoji ženu Marinu. Pracoval jsem tehdy ve vedoucí pozici. Vzali jsme se, ale vždy jsme litovali, že nejsme oddáni v církvi. Po pětadvaceti letech od svatby, v roce 1986, jsme požádali místního vikáře, aby požehnal našemu manželství. Ačkoli nás neznal, věnoval nám velikou pozornost. Bylo to tak krásné, že jsem zatoužil se do církve vrátit.

Krátce poté jsem dostal čtvrtý infarkt. Ze zdravotních důvodů mě v 59 letech propustili z práce. Přestěhovali jsme se a v novém bydlišti jsem měl příležitost chodit do církve pravidelně. Zakrátko jsem již zpíval v místním chóru, na Velikonoce 1987 jsem byl pokřtěn, a o několik týdnů později konfirmován.

Jako mnoho jiných, kteří se účastní církevního života, jsem věřil, že se tím ze mě stal opravdový křesťan. Když jsem však v neděli odcházel ze shromáždění, cítil jsem se úplně stejně, jako když jsem přišel.

Na jednom večerním shromáždění našeho sboru hovořili dva členové Obchodníků plného evangelia. Cítil jsem, že to co říkají je velmi důležité. Když mi jeden z nich poslal pozvánku

na jejich setkání, rozhodl jsem se bez váhání.

Tam jsem poprvé slyšel o Duchu Svatém a o novém narození. Zdálo se mi, že celá místnost je naplněná láskou a radostí. Při dalším shromáždění už nebylo třeba žádného povzbuzení, abych šel dopředu pro modlitbu. Našel jsem, co mi celý život scházelo— Ježíše Krista a skrze něj Boha, skutečného Otce. Bylo to, jako by mi někdo sejmul těžké břemeno z ramen.

Život se naprosto změnil.

Teď už vím, že se mnou Bůh zvláštním způsobem jednal už od roku 1986, kdy jsme přišli do církve pro požehnání. Nejen že změnil můj život, On mě také uzdravuje. Letos je mi šestašedesát let, a od roku 1986 jsem neměl žádné problémy se srdcem. Byl jsem též uzdraven z krční artrózy, podle názoru lékařů nevyléčitelné.

Bůh mi dal nový život. Nejvíce ze všeho jsem ale vděčný za to, že teď mohu k Bohu volat „Abba, můj Otče.“ ■

Křest v Duchu svatém

V některých příbězích publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se hovoří o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdařit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často se o něm hovoří v biblické knize Skutků apoštolských. Chcete-li se dozvědět více, spojte se s nejbližší skupinou FGBMFI (viz strana 18).

Pravda vás učiní svobodnými

Michal Primas
Praha, Česká Republika

Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mámi učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Jan 8, 31-32

Každý člověk prý má svůj příběh. Je asi předčasné vyprávět příběh, dokud ho známe jen část. O co se nyní můžu podělit, je spíše krátké zastavení:

Narodil jsem se v katolické rodině 22. dubna, rok před ruskou okupací. Komunisté tento den slaví narozeniny Vladimíra Iljiče, katolíci si připomínají narození zakladatele jezuitského řádu Ignáce z Loyoly. Závaz svobody, do něhož jsem přišel na svět, se měl na příštích dvacet let zcela rozplynout.

Mého otce komunisté „na vlastní žádost“ překládali z místa na místo, dokud neskončil v nemocnici. Odmítl podepsat prohlášení, že se „pomýlil“, když nesouhlasil se vstupem ruských vojsk. Vystřídal tak v nemocnici matku, která se mezitím, díky Bohu, uzdravila po mnoha těžkých operacích.

Katolická výchova ve mně zanechala povědomí, že pravděpodobně existuje jeden Bůh, kterého je dobré znát a ctít. Vedle toho však přineslo s sebou modlářství, vědomí vlastní trvalé, tzv. dědičné hříšnosti, nedůvěru k Bohu a respekt k panu faráři a dalším náboženským autoritám.

Když jsem procházel obdobím dospívání, potřeboval jsem se nějak vyrovat s otázkou, zda Bůh skutečně existuje a pokud ano, jaké z toho pro mě vyplývají důsledky. Protože suverénní odpovědi z katechetických brožurek mě neuspokojily, pozvali rodiče na návštěvu svého známého, který kdysi studoval teologii, aby se mnou promluvil. Odešel od nás zcela rozčilený uprostřed noci. Ani on mi nedokázal vysvětlit, proč člověk nemůže mít jednoznačný a přímý vztah k Bohu a k čemu potřebuje armádu různých „prostředníků“ a „pomocníků“. Bůh mě zajímal a přitahoval, ale na

cestě k němu se válela neuvěřitelná spousta haraburdí.

Bibli jsme doma v té době neměli, a tak jsem si nemohl přečíst ani slova z listu Galatským (3,20): „Prostředníka není potřeba tam, kde jedná jen jeden, a Bůh je jeden.“

Vychodil jsem matematicko-fyzikální gymnázium a byl jsem přijat ke studiu geochemie na Karlově Univerzitě v Praze. V té době jsem již věřil, že Bůh je skutečný a že má smysl jej hledat. Hledali jej konečně lidé ze všech národů a kultur v minulosti, stěžil proto mohlo jít o nějaký náhodný „ústřelek“.

Bůh mě nezajímal jako filozofický pojem, ale jako praktická životní skutečnost. Proto jsem začal své hledání postem a modlitbou. „Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno“ (Mt 7,7). Tato slova jsem sice tou dobou ještě neznal, ale udělal jsem stejnou zkušenost. Můj dosaavadní život se od základu změnil. Zbavil jsem se řady věcí, s nimiž se nehodlám chlubit. Do mého života proniklo světlo. Nejednalo se však o „znovuzrození“ v křesťanském smyslu, protože „mě zajímal pouze Bůh Izraele, Hospodin, „Ten který je“. Ježíš pro mě představoval poněkud sentimentální sochu na zlatém barokním podstavci, začleněnou do starší katolické mytologie. Chodil jsem v té době pravidelně do katolického kostela a aktivně jsem se účastnil bohoslužeb. Obdivoval jsem dokonalost liturgie a snažil se, vše si co nejdokonaleji osvojit.

Bohužel, výsledkem bylo, že ke konci studia jsem zase až po krk vězel v onom zbožném haraburdí a nemohl se pohnout z místa. Radost i pokoj byly ta tam, byl jsem pouze otrávený. Ze všeho a ze všech. „Opustili jste Boží přikázání a držíte se lidské tradice“ (Mk 7,8). Ze značně kritického rozpoložení mě vytrhl až listopad 1989.

Kdybych měl toto období jako celek dnes charakterizovat, zvolil bych – Mt 11,12: „Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají“. Razil jsem si vlastní cestu a došly mi síly.

17. listopadu jsem se zúčastnil studentské demonstrace a poté jsem kmital, co mi síly stačily. Byl jsem zvolen do čtyřčlenného přípravného výboru Křesťanské – demokratické strany. Organizoval jsem založení jihočeské pobočky a vypracoval jeden z prvních návrhů programového prohlášení. Po několika měsících mi bylo jasné, že demokracii si představuji zcela jinak. Z užšího kruhu přípravného výboru a programové rady jsem odešel jako čtvrtý. Kooptaci do parlamentu jsem odmítl.

V létě 1990 jsem se oženil a odcestoval s manželkou Věrou do Pasadeny v Kalifornii, kde jsem získal stipendijní místo na Kalifornském technologickém institutu. Škola má ve znaku planoucí pochození doplněnou citátem z Janova evangelia: „...Pravda vás učiní svobodnými.“ Do Čech jsme se vrátili poměrně brzy, neboť jsme tou dobou očekávali narození naší první dcery – Hedviky.

Pokračoval jsem v započaté cestě a přihlásil jsem se vedle svého zaměstnání k dálkovému studiu teologie na nově otevřené katolické vysoké škole. První zkoušky jsem sice složil na výbornou, ale profesor filozofie byl ze mě velmi rozčilen. Před zkouškou z dogmatiky jsem studium teologie ukončil. Dospěl jsem k přesvědčení, že dogmatika, postavená na řecké filozofii se zásadně liší od hebrejského způsobu myšlení a vyjadřování, a že chci-li něco opravdu pochopit, tudy cesta nevede. Asi 30 kilo knih jsem věnoval tamnější knihovně. „*Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdňým a klamným filosofováním...*“ (Kol 2,8).

V téže době jsem se modlil k Bohu, aby mi otevřel další cestu. Dostali jsme se do styku s lidmi z charizmatické obnovy, Apoštolské církve a Křesťanského společenství Praha. Ve správný čas jsme se ocitli na hradě Rábí – největší zřícenině v Čechách – kde jsme strávili jarní prázdniny. Naši přátelé, znovuzrození křesťané, zde totiž dělali kastelány. Na hradě jsem prožil znovuzrození i naplnění Duchem svatým. Poté jsem se s rodinou vydal na tažení. Vše dostalo rychlé obrátky. Vystoupil jsem z římskokatolické církve, ačkoli to nebylo zrovna jednoduché. Přestěhovali jsme se do Prahy a dostal jsem slušné placené místo v soukromé firmě v mém oboru. Získali jsme byt. Narodila se nám druhá dcera, Ester. Začali jsme chodit do Křesťanského společenství Praha.

Po důkladném úklidu onoho „haraburd“ jsem měl konečně pokoj s Bohem a volnou cestu. Ježíš se ovšem pro mne nestal novou

modlou, ale Boží odpovědí. Znal jsem v té době již evangelia i epístoly, pět knih Mojžíšových a některé další části Bible. Nyní jsem mohl vnímat vše jako živou skutečnost.

Bůh mi žehnal v mé práci, i když bylo třeba překonávat řadu překážek. Asi po roce a půl zahynul při autonehodě můj přítel, jeden z majitelů firmy. Rozhodl jsem se opustit místo vedoucího ředíka a hledal cestu jak dál. Měl jsem chuť nechat svoji profesi a zabývat se něčím bohubilým v ústraní.

V té chvíli mě Bůh oslovil a rozhodl jsem se jinak. Založil jsem se společníky soukromou firmu v oboru. Během následujícího roku jsme dosáhli obratu asi 13 miliónů korun a významného zisku. Firma tou dobou již měla deset zaměstnanců, pět aut, vybavené kanceláře a dvě fungující pobočky. Prožil jsem řadu pozoruhodných zkušeností, které by vydaly na samostatné vyprávění.

Na konci loňského roku jsem jako ředitel firmy navázal obchodní vztahy s izraelskou firmou, zabývající se dovozem technologií do České republiky. Odtud se postupně rozvinula širší obchodní spolupráce. Během služební cesty do Izraele mě Bůh znovu velmi zřetelně oslovil.

V současné době se potýkám s hebrejštinou a zastupuji onu izraelskou firmu v České republice. Zároveň mám celou řadu starostí s vlastní firmou. Věřím však, že Bůh je věrný.

O loňských prázdninách ke mně Bůh promluvil ve věci Obchodníků plného evangelia (FGBMFI) v České republice. Začal jsem proto pomáhat s organizací pravidelných setkání pražského sdružení v restauraci Mánes na vltavském nábřeží. Na těchto setkání je kladen důraz na sdílení praktických zkušeností na místo náboženských přednášek.

S manželkou Věrou máme kromě dvou starších dcer ještě syna – Benjámina. Navštěvujeme křesťanský sbor, blízký KS Praha.

Začal-li jsem citátem z Janova evangelia, rád bych skončil jiným úryvkem z listu Galatským (4,25-5,1): „Hagar znamená horu Sinaj v Arábii a odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť žije v otroctví i se svými dětmi. Ale budoucí Jeruzalém je svobodný, a to je naše matka ... A proto, bratři, nejsme syny otrokyně, nýbrž ženy svobodné. Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho“.

Najít smysl života

„Život za moc nestojí“, myslel jsem si. I když jsem měl pěknou rodinu, dům, úspěšně jsem podnikal a mohl si dovolit skoro všechno, co se dá koupit, cosi jsem postrádal. Chyběl mi nějaký opravdovější cíl života, skládajícího se z jídla, spánku a práce. Večer, před spaním, jsem říkal své ženě: „Přece to celé musí mít nějaký smysl“.

Bert Laverty
Craigavon, N. ISev. Irsko

Poznenáhlu jsem začal pít, dokonce jsem opilý i řídil. Bylo jasné, že to tak nemůže jít dál. Jednoho dne jsem se vypravil na výroční bohoslužby do církve, kde byl náš ředitel už deset let členem. Věděl jsem, že se moje účast na oslavě očekává. K mému překvapení se tam hrálo na kytary, a lidé mluvili o tom, jak Bůh změnil jejich život. Nikdy jsem nic podobného neslyšel.

Lidé se radovali z toho, co pro ně Ježíš udělal. Zvláštní na tom bylo, že všechny věci, o kterých se mluvilo, promlouvaly přímo ke mně. Pokaždé, když jsem něčemu nerozuměl, řekl člověk, který měl právě slovo: „Pokud tomu nerozumíte, znamená to toto...“, a dal mi odpověď na otázku,

o které jsem v tu chvíli přemýšlel. Téměř jako kdyby mi četl myšlenky.

Po týdnu už jsem věděl, co vlastně hledám: potřebuji Ježíše. Protože jsem chápal, jak je důležité odevzdat se Ježíši za přítomnosti svědků, šel jsem kvůli tomu do křesťanského shromáždění. Tam jsem se však nedostal k tomu, abych se s někým modlil. Toho večera jsem doma v koupelně poklekl a modlil se k Ježíši o samotě.

V mém životě to způsobilo dramatickou změnu. Zmizelo klení a nadáv-

ky, byl jsem plný radosti, ale také trochu nervózní. Vydělával jsem si na živobytí v drsné čtvrti Belfastu a měl jsem za to, že je třeba mít tvrdé lokty, abych se protloukl. Nikdo okolo nevěděl, co se se mnou stalo, viděli jen, že jsem se změnil.

Brzy nato jsem byl pozván na pravidelné modlitební večery, na kterých se scházeli lidé z několika církví. Přes rozdílné názory byl Ježíš středem jejich společného zájmu. Bylo to poprvé, kdy jsem byl na takových „mezidenominačních“ bohoslužbách. Velmi se mi tam líbilo.

Krok za krokem jsem se utvrzoval ve víře, a po křtu Duchem Svatým jsem začal směle vydávat svědectví o Ježíši.

Za poslední roky, ve kterých Irsko procházelo těžkostmi, jsme toho v našem rodinném podnikání mnoho zažili. Měli jsme nepoctivce v managementu, náš obchod byl vyhozen do povětří, nakonec jsme po osmnácti letech podnikání málem zkrachovali.

Existuje odpověď

Přestože mě přátelé povzbuzovali a modlili se za mě, přišly chvíle, kdy jsem to chtěl vzdát. Bůh mi tehdy dával vnitřní pokoj, abych mohl pokračovat v práci. V těch nejtěžších dobách, kdy už se zdálo, že je vše ztraceno, se se mnou modlily a postily i moje dvě dcery. V poslední chvíli nám Bůh otevřel dveře, a našli jsme kupce části našeho podniku. Museli jsme sice prodat dům, auta, televizi i video, ale nebankrotovali jsme. Bůh o nás pečoval den po dni často až zázračným způsobem, dal nám bydlení a

staral se o vše potřebné, včetně mojích nových prací v personálním managementu.

V té době mě jednou pozval známý, abych s ním šel na schůzku Obchodníků plného evangelia. Příjemně mě překvapili. Byl jsem rád, že jsem poznal křesťanské podnikatele. Připojil jsem se k jejich skupině v Craigavonu. Na jednom z našich setkání se moje žena rozhodla, že i ona chce z celého srdce následovat Ježíše.

V evangeliu podle Marka jsme četli, jak Ježíš uzdravoval lidi. Když jsme se od naší šestnáctileté neteře dozvěděli, že má jít na těžkou operaci s rakovinou dělohy, rozhodli jsme se za ní modlit.

Modlili jsme se už několik dnů a přesto se důvod k operaci nezměnil. Byli jsme zklamaní. Čekali jsme, že Bůh udělá zázrak. Večer nám volala její matka. Lékař se ptal, jestli se za její dceru někdo modlí. Řekl, že se všechna ohniska rakovinného bujení přemístila k ústí dělohy. To byla velká změna oproti dřívějšku, protože taková operace už neznamenala ohrožení jejího života.

Jedna z mých kolegyně utrpěla při nehodě vážné popáleniny. Tři dny předtím jsem jí vyprávěl, jak jsme se modlili za její neteř. Zanedlouho po havárii se Jacqueline objevila v práci, obvázaná od hlavy až k pasu. Požádala v nemocnici o propustku, protože jsem říkal, že Ježíš uzdravuje i v dnešní době. Vzal jsem jí za ruku a potichu jsem se modlil. Doporučil jsem jí, aby se vrátila zpátky do postele.

Druhý den mi volala, abych se na ni přišel podívat. Při modlitbě v práci pocítila úlevu v bolesti. Za její uzdravení se také modlila celá naše cír-

Nahoře: Bert a Meta Laverty s dcerami Vpravo: Bert s několika svými zaměstnanci

kev. Teď jsem ale nevěděl, co mám dělat, a tak jsem se zavřel v kanceláři a vytil jsem svoje srdce před Bohem. Zdálo se, že jeho odpovědí je, abych se za Jacqueline modlil znovu.

Lékaři jí řekli, že bude třeba transplantovat kůži na obličej. Měla zasaženy dokonce i oči. Cítil jsem, že jí mám položit ruce na hlavu, a jednoduše jsem se pomodlil k Bohu ve jménu Ježíše, aby ji uzdravil. V tu chvíli mě ruce přestaly poslouchat, jako by byly přirostlé k její hlavě. Když to konečně povolilo, přestal jsem se modlit a sedl si vedle ní. „Mám si sundat obvazy?“, zeptala se. S malou vírou jsem jí řekl, ať počká do rána, až za ní přijde ošetřovatelka.

Ráno jsem jí telefonoval, abych zjistil, jak se jí daří. Příbuzní mi řekli, že když jí sestra začala sundávat obvazy, zaječela, a nechala Jacqueline převézt do nemocnice. Asi o hodinu později vešla do kanceláře mladá žena s tmavými brýlemi, bez jediného obvazu. Bůh Jacqueline uzdravil, včetně jejích očí. Zanedlouho potom odevzdala svůj život Ježíši Kristu.

Dalším velkým zázrakem, který Bůh udělal, je příběh muže, kterému dal kdosi moje telefonní číslo. Vydal jsem se za ním, abych mu řekl o Ježíši. Přemýšlel už o sebevraždě. Když jsem s ním mluvil, souhlasil s modlitbou, ve které se odevzdal Ježíši. Druhého dne se měl dostavit k soudu. Tehdy na čas ztratil svou ženu a děti, ale Bůh začal proměňovat jeho život. Dnes je to někdo jiný. Patří Ježíši, stejně jako jeho žena a děti. Jeho rodina je pro mě opravdovým důkazem Boží moci.

Bert Laverty je oblastním zástupcem FGBMF v Severním Irsku. Je v důchodu, pracoval jako manažer obchodu s potravinami. Bert a jeho žena Meta mají tři děti a pět vnoučat.

JENOM PENÍZE NESTAČI

Peníze pro mě vždy byly bohem. Toužil jsem po úspěchu a chtěl jsem být bohatý. V roce 1989 jsem začal podnikat a podařilo se mi vydělat balík peněz. Překvapilo mě, že nejsem o nic spokojenější. Co jsem chtěl, to jsem si koupil, ale pocit prázdnoty nezmizel.

*Jan Ennis
Porto Foz, Portugalsko*

Cosi mi scházelo. Nadšení, které se mě zmocnilo, když jsem si pořídil nové auto, dům, starožitnost, či jinou věc, vždy brzy vprchalo. Vzrušení pokaždé vysvědčovalo zklamání. Ze vší síly jsem se snažil něco získat, a když se mi to povedlo, zklamaný jsem zatoužil po něčem jiném.

Jednoho dne volal můj bratr. Řekl mi, že se seznámil s křesťany a odevzdal se Ježíši Kristu. Když jsme se setkali, viděl jsem, že se s ním stala změna. Z jeho očí vyzařoval pokoj a mnoho problémů, se kterými zápasil, bylo najednou pryč. V jeho jednání byla dříve chybějící jistota.

O změně mého bratra se v naší rodině hodně mluvilo. Všechny nás překvapilo, jak se změnil k lepšímu. Když mě potom pozval na mezinárodní setkání Obchodníků plného evangelia, vřele jsem souhlasil.

Čekal jsem, že se se mnou stane něco podobného, jako s ním. Z podnikání vím, že pokud mám mít z něčeho užitek, musím být ochotný naslouchat a mít snahu porozumět. Bez ochoty naslouchat není možné poznat nic nového.

Celé setkání na mě udělalo hluboký dojem. Na jeho konci přišla výzva pro ty, kdo chtějí, aby se za ně někdo modlil. Šel jsem s ostatními dopředu a z celého srdce jsem se modlil k Ježíši. Cítil jsem tam přítomnost Ducha Svatého, když se však za mě modlili druzí, nic zvláštního jsem neprožíval.

Vrátil jsem se trochu rozčarovaný ke svému sedadlu, ale nevzdal jsem

se naděje, že se něco stane. Druhý den se dělo přibližně to samé. Třetího večera jsem se rozhodl, možná proto, že jsem nerozuměl tomu, co se děje, že už dopředu nepůjdu.

Stál jsem v zadní části rozlehlého sálu a poslouchal řečníka toho večera. Když mluvil, vztáhl ruce

k posluchačům a řekl: „Ve jménu Ježíše“. V ten moment jsem spadl na zem, jako kdyby někdo trhl kobercem, na kterém jsem stál. Padl jsem pod Boží mocí. Trochu mě to zaskočilo, protože jsem nic podobného nečekal.

Ještě než jsem se stačil sebrat ze země, řekl ta slova znovu a já jsem zase upadl. Když jsem se postavil, vyhrkly mi slzy do očí. To bylo druhé překvapení – naposledy jsem plakal ještě když jsem byl dítě. S pláčem přišla úleva, úžasný pocit očistění. V tu chvíli jsem věděl, že Bůh je živý, a že mu nejsem lhostejný. Cítil jsem se svobodný jako nikdy dřív.

Od toho večera poznávám, co znamená mít pokoj s Bohem. Odevzdal jsem svůj život Ježíši a to přineslo naprostou změnu, které si všimlo i moje okolí.

Život je boj, ale život s Bohem je boj na straně vítěze. Dábel se snaží získat zpět, co mu kdysi patřilo. V čase pokušení se modlím a Bůh mi dává sílu k vítězství. Ukazuje mi cestu, dává řešení v těžkých situacích. Zakouším to i při práci v obchodě. Nejvíc vděčný jsem za Boží pokoj. Nejsem ženatý a žiju daleko od svých rodičů. V takové situaci je pokoj a pocit naplnění zvlášť důležitou věcí, vzácným Božím darem.

Od doby, co už nesloužím mamonu, se změnily také způsoby mého podnikání. Opustil jsem vše nepoctivé. Překvapivě se ukázalo, že že jsem tím nijak neprodělal – spíše naopak. Touha zbohatnout za každou cenu je však nenávratně pryč.

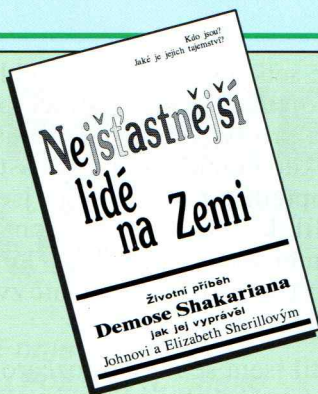
JENOM PENÍZE NESTAČÍ

Lidé mi říkají, že jsem se změnil. Dovedu se vyrovnat s neúspěchy, které by pro mě dřív znamenaly pohromu. Nedávno jsem uzavřel obchod a zanedlouho jsem na něm začal prodělavat. Brzy jsem ztratil téměř 600 000 liber a trápil jsem se tím ve dne v noci. Řekl jsem o tom vedoucímu FGBMFI v Dánsku a on se se mnou modlil. Dál už jsem se celou věcí nemusel užírat, svěřil jsem jí Bohu, který dovede pomoci.

Zůstal jsem obchodníkem, můj podnik roste, ale můj postoj k penězům se změnil. Unesu úspěch, peníze už pro mě nejsou bohem. Vždycky jsem si myslel, že kdybych uvěřil v Boha, musel bych se stát knězem, nebo kazatelem, abych mohl Bohu sloužit. Bůh však ode mě nic takového nechtěl. Může to být povzbuzením pro moje kolegy, aby se nebáli Boha, který dává život v plnosti.

Z vlastní zkušenosti vím, že Bůh žehná těm, kteří ho poslouchají. Myslím, že znám důvod, proč se se mnou nic nedělo na prvních dvou shromážděních, ale až na třetím. Bůh mi chtěl ukázat, že o tom, co a kdy bude dělat, rozhoduje On. Vlastně se mnou jednal i na těch prvních dvou. Jeho touhou je požehnat každému člověku. Jediné, co je k tomu třeba, je naprostá důvěra.

Jan Ennis je dánský obchodník, vlastní a řídí exportní společnost s textílem v portugalském Portu. Je členem FGBMFI.

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní skupiny FGBMFI.

Informace

Brno

RNDr. Vladimír Šedivý
Štolcova 31,
612 00 Brno
Tel 05/532195

Bratislava
tel. 07/335164

Plzeň

Václav Prokopec
Bděňves 22,
330 32 p. Koželupy

Partyzánské
ul. Februárova 651/7
958 01 Partyzánské

Praha

FGBMFI
Box 9, 155 04 Praha 54
tel. 02/5610907

Ostrava

Pavel Rončka
Jana Maluchy 33,
708 00 Ostrava Poruba

Třeboň

Ing. Karel Lívanský, CSC.
Táboritská 1102, 379 01 Třeboň

Milý čtenáři, možná jste si při čtení svědectví v tomto čísle časopisu Hlas položil otázku, zda také můžete osobně poznat Boha a mít v srdci pokoj. Chcete-li poznat Boha, který je Duch, musí se narodit znovu Váš duch. Tak to řekl Ježíš. A co je k tomu třeba?

1. Přiznat Bohu, že jste žil sobecky, a tím, že jste Ho nectil jako Pána svého života, jste hřešil a jste od něho oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23

2. Činit pokání — to znamená obrátit se k Bohu a poprosit ho za odpuštění všech minulých hříchů a aby Vám pomohl žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3

3. Uvěřit, že Ježíš je Syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal Vaše hříchy na sebe, abyste Vy mohl získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16

4. Vyznat Bohu, že nyní přijímáte Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím. 10,9

Pokud jste vše dobře zvažil a zopakoval si uvedené citáty a chcete učinit ten významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, ale Váš vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Řím. 10,13). Nestyďte se o vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Mat. 10,32). Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible (1. Petrova 2,2, Žalm 37,4, Řím. 8,14).

Až učiníte toto rozhodnutí ze všech rozhodnutí největší, prosíme, dejte nám o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupon.

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ
EVANGELIUM (FGBMFI)
je internacionální společností
křesťanských podnikatelů,
jejímž záměrem je:**

1. Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti plného evangelia.

2. Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů na různých místech, posilovat je, aby se mohli vracet do svých sborů obcerstvení a obnovení. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církev.

3. Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS

č. 961

Toto české vydání je jedna ze 26 cizojazyčných verzí časopisu HLAS, který vydává FGBMFI International Office-European Region: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie, tel. (016)207944, telefax (016)207931. České vydání vychází šestkrát ročně.

redaktor: Blair Scott, **asistent:** Donato Anzalone, **výtvarný redaktor:** Paul Goodwin, **úprava:** CONVERTEX

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNÉ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku „Jak dál po přijetí Krista“.

Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS č.961

NEZODPOVĚZEN É OTÁZKY

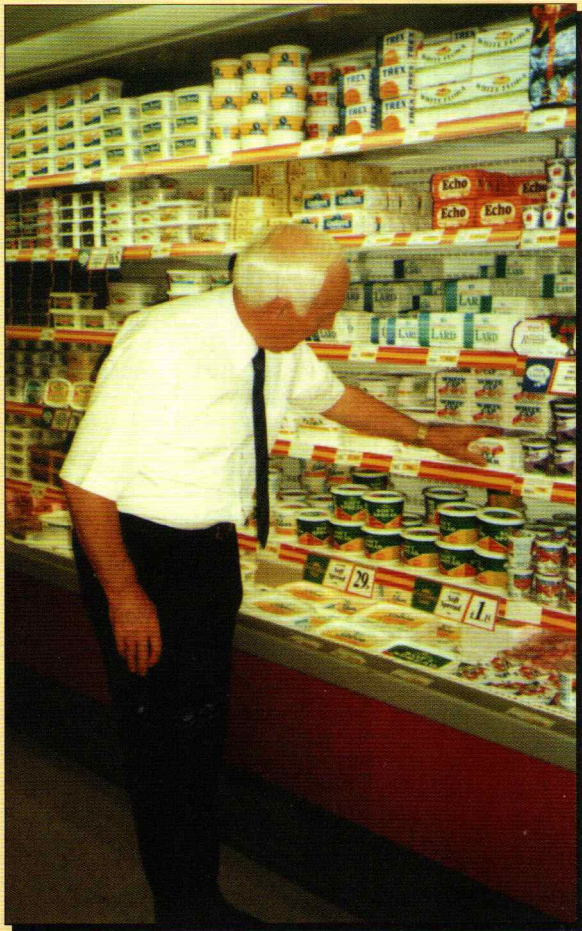
Tempo a náročnost práce ve světě podnikání vyžadují rychlé rozhodování, působí problémy a jsou často spojeny až s neúnosnou zátěží kladenou na podnikatele. Ještě naléhavější však mohou být otázky, které jsou skryté hluboko v nás. Co je vlastně v životě důležité? Proč mi peníze nepřinášejí štěstí? Proč se cítím tak prázdný? Jaká má být moje rodina? Jaký je smysl mojí práce? Záleží na mě někomu? Podobné otázky přijdou občas na mysl každému z nás. Možná jste o nich přemýšleli i vy. Bert Laverty byl úspěšným obchodníkem, dobrým otcem rodiny. Stále však hledal odpověď, která nakonec změnila jeho život. Terry Rocke a Esko Pusa rovněž našli novou naději a ve svých příbězích mluví o tom, jaké změny to přineslo do jejich podnikání.

Adresy, na kterých si můžete objednat další výtisky časopisu Hlas, naleznete na straně 18.

- **BŮH JE NAŠÍ ODPOVĚDÍ**
- **OPRAVDOVÝ OTEC**
- **NAJÍT SMYSL ŽIVOTA**
- **JENOM PENÍZE NESTAČÍ**

Mezinárodní sdružení podnikatelů zvěstujících plně evangelium

Máte-li zájem o další informace, kontaktujte prosím:

Nenechte tento časopis ležet ladem... Předajte ho přátelům.